

Свободу тарганам!

Якось завівся був у нас на кухні тарган. Рудий і з вусами. Тато одразу зловив його в склянку й накрити блюдцем.

– Це від сусідів, – здогадалася мама.

– Звідки такий здогад? – поцікавився тато.

– А більше нема від кого. Заливають нас завжди сусіди. Тож і тарган їхній.

Тато взяв склянку з тарганом і пішов до сусідів.

– У вас таргани є? – запитав він дядька Гришку.

– Є, – зізнався той.

– Руді?

– Руді.

– З вусами?

– З вусами.

– Тоді це ваш! – зрадив тато й віддав таргана.

Цілісінький тиждень про таргана не було ані чутки. А потім він повернувся. І не сам, а з друзяками.

Тато вдруге пішов до сусідів.

Цього разу двері відчинила дружина дядька Гришки.

— У вас таргани є? — знову запитав тато.

— Немає! — зверхньо посміхнулася тітка Дарка.

— Як це? — здивувався тато. — Кілька днів тому були.

— А отак! Потруїли.

Тато повернувся додому й прозвітував мамі.

— Аякже, так я й повірила. Їхні це таргани. Втекли звідти. Бачать, що в нас краще живеться, — зажурилася мама.

Тож ми почали жити з тарганами. Батькам це не подобалося. А я трохи радів. Бо в нас же нікого не було: ні песика, ані kota, ані навіть рибок. Тепер хоч таргани з'явилися!

— А чим вони харчуються? — одного разу поцікавився я в мамі.

— Хто?

— Ну, таргани ці.

— Та абичим! — роздратовано відмахнулася мама.

І я почав їх підгодовувати. Непомітно залишав після вечері трохи їжі й нишком ховав у шафку за начинням. Так ми з тарганами й здружилися.

Але одного разу мама надумала влаштувати генеральне прибирання. Ми з татом були категорично проти. Тоді мама образилася й сказала, що ми ледачі. І взагалі, вона сама все перемиє. Але ми хлопці роботящі: заповзялися все відсувати, чистити й прати.

Дійшла в мамі черга й до моєї шафки з тарганами.

— Ой, лишенько! — зойкнула вона з табуретки, щойно відсунувши кілька каструль.

Еге ж, купка засохлої смаженої картоплі з гречаною кашею, кусень котлети, ковбасні ошкурки, крихти чипсів, сиру й головне — троє тлустих заспаних тарганців на цім скарбі! Ще та картина для моєї вразливої мамі.

Мене одразу ж затримали й до з'ясування обставин злочину запроторили під домашній арешт. Тато до цієї історії не був причетний, але йому також перепало на кислички. Тож він швиденько побіг до крамниці по тарганячу отруту.

Життя моїх вусатих друзів висіло на волосині. Але я дивом зміг непомітно прослизнути на кухню, аби попередити тарганів про небезпеку.

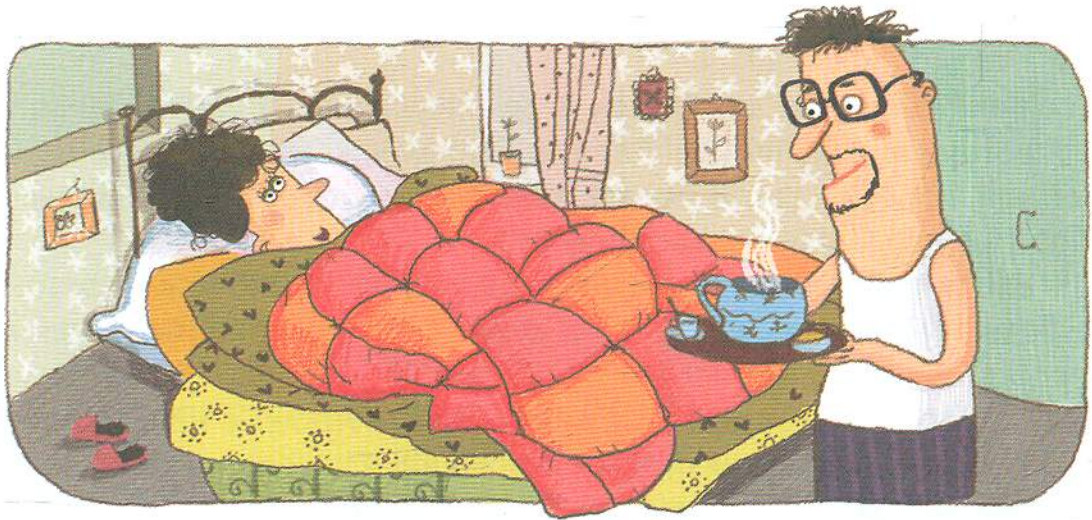
Коли тато повернувся з отрутою, годувати нею вже не було кого.

– Вчасно накивали п'ятами твої таргани! – зрадів тато. Йому теж не хотілося нікого труїти. – Тільки гроші на вітер викинув.

– Це ще як сказати, – трохи вже вгамувалася мама. – Недалечко вони. Мабуть, знову до сусідів посунули.

«Це добре, – подумав я. – Тоді вони скоро знову до нас повернуться. Якось сумно без них... ні песика, ані кота, ані навіть рибок».

Тепла зрубка насамкінець жовтня

Одного разу наприкінці жовтня мама прийшла забрати мене зі школи. Зазвичай додому я повертався сам. Але цього вечора чомусь прийшла мама, і я зрадів.

Іншим разом мені було би соромно перед хлопцями. Саме тому я суворо заборонив мамі забирати себе зі школи. Але сьогодні я затримався, було вже пізно, всі пішли. Лише ми з Ксенією Павлівною відпрацьовували мою шістку з математики. І вже майже відпрацювали, як прийшла мама.

Тому я зрадів. Не через математику, яку ми відклали на наступний день. А просто так.

— Ходімо, я куплю тобі щось смачненьке, — сказала мама, і ми пішли в кондитерську.

Мама взяла мої улюблені булочки з маком. А ще, звісно, — горіховий рулет.

Закінчувалося бабине літо. Вечори вже були холодними, і мама закутала мене у свій шалик. Трамвай до нас не квапився, тож ми вирішили йти пішки.